

Mười Năm Hơn

Nhà nàng không ở cạnh nhà tôi
mà cuối chân mây mấy dặm trời.
Tôi nhớ người ta tôi nhớ lắm
ngày ngày chăm chút giậu mồng tơ...

Tôi tưởng nhà nàng nhà lán giềng,
mỗi ngày ra ngõ nắng ra Giềng.
Vớ tôi năm chẳng mười hai tháng,
nàng, một đời thôi, một tiếng Em!

Tôi đau quá đổi - tin nàng mất
Nàng chết thật rồi...và hỏa thiêu!
Mười mấy năm qua tôi cứ hỏi:
"Tại sao buổi sáng có thêm chiều?"

Không có ai nghe để trả lời.
Và tôi hỏi chỉ một mình tôi!
Giậu mồng tơ vẫn hoài xanh mướt,
không có mùa Thu...mà hỡi ơi!

Có một lần hai đứa thấy nhau
Nàng hai má ửng sắc hoa đào,
tôi thì lúng túng, tôi sao vậy?
Bắt chước Mỹ...tôi, khẽ ngược chào...

Nàng cũng chào tôi, y hệt Mỹ
Chúng tôi là Mỹ, thế mà thôi!
Nhà nàng sát cạnh nhà tôi nhỉ,
chắc giậu mồng tơ áo lụa phơi?

*Nhà nàng...không phải bên hàng xóm
mà ở quanh tôi cát bụi đường!
Thân xác của nàng tro bụi thổi,
mười năm hơn đã mấy mùa sương...*

Trần Văn Lệ